

Komisja z tego względu stwierdza, że argumenty Republiki Słowackiej podniesione podczas postępowania poprzedzającego wniesienie skargi w rozpatrywanej sprawie nie mogą zostać uwzględnione, i pozostaje na stanowisku, że Republika Słowacka uchybia zobowiązaniom wskazanym w skardze.

- ⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 810/2009 z dnia 13 lipca 2009 r. ustanawiające Wspólnotowy Kodeks Wizowy (kodeks wizowy) (Dz.U. 2009, L 243, s. 1).
- ⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 610/2013 z dnia 26 czerwca 2013 r. zmieniające rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 562/2006 ustanawiające wspólnotowy kodeks zasad regulujących przepływ osób przez granice (kodeks graniczny Schengen), konwencję wykonawczą do układu z Schengen, rozporządzenia Rady (WE) nr 1683/95 i (WE) nr 539/2001 oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 767/2008 i (WE) nr 810/2009 (Dz.U. 2013, L 182, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Kehl (Niemcy)
w dniu 28 września 2018 r. – postępowanie karne przeciwko UY**

(Sprawa C-615/18)

(2018/C 445/11)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgerichts Kehl.

Strony w postępowaniu głównym

Staatsanwaltschaft Offenburg

przeciwko

UY

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności dyrektywę 2012/13⁽¹⁾ oraz art. 21, 45, 49, 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które pozwala na to, aby w toku postępowania karnego, tylko dlatego, że podejrzany ma miejsce zamieszkania nie w danym, lecz w innym państwie członkowskim, żądać od podejrzanego ustanowienia pełnomocnika do doręczeń celem doręczenia mu wyroku nakazowego z tym skutkiem, że wyrok nakazowy może stać się prawomocny, a tym samym spełniona jest przesłanka karalności późniejszego działania podejrzanego (skutek stanu faktycznego) – nawet jeżeli podejrzany faktycznie nic nie wiedział o wydaniu wyroku nakazowego, zaś faktyczne uzyskanie przez podejrzanego wiedzy o wydaniu wyroku nakazowego nie jest zagwarantowane w porównywalnym stopniu jak miałyby to miejsce w przypadku doręczenia wyroku nakazowego, gdyby oskarżony posiadał miejsce zamieszkania w tym państwie członkowskim?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: Czy prawo Unii Europejskiej, a w szczególności dyrektywę 2012/13 oraz art. 21, 45, 49, 56 TFUE należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniu państwa członkowskiego, które pozwala na to, aby w toku postępowania karnego, tylko dlatego, że podejrzany ma miejsce zamieszkania nie w danym państwie członkowskim, lecz w innym państwie członkowskim, żądać od podejrzanego ustanowienia pełnomocnika do doręczeń celem doręczenia mu wyroku nakazowego z tym skutkiem, że wyrok nakazowy może stać się prawomocny, a tym samym spełniona jest przesłanka karalności późniejszego działania podejrzanego (skutek stanu faktycznego), zaś w toku ścigania tego przestępstwa na podejrzanego z subiektywnego punktu widzenia nałożone są dalej idące obowiązki polegające na obowiązku troszczenia się o to, aby uzyskać faktycznie wiedzę o wyroku nakazowym, niż miałyby to miejsce, gdyby oskarżony posiadał miejsce zamieszkania w danym państwie członkowskim, a co umożliwiłoby prowadzenie przeciwko podejrzanemu postępowania karnego w przedmiocie nieumyślnego przestępstwa?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. 2012, L 142, s.1).